

VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK!

VII. (XXIII.) ÉVFOLYAM, 28. SZÁM 2012. JÚLIUS 14.

200 FORINT

A Szabadság

MUNKÁSPÁRTI HETILAP

www.aszabadsag.hu

www.munkaspart.hu

1082 Budapest, Baross utca 61.; Telefon: 06(30)307-1166

MIÉNK A JÖVŐ

12028

9 770865 14004

BALSZEMMEL

Thürmer Gyula

MI A BAL SZEMÜNKKEL NÉZÜNK A VILÁGRA. ÍGY SOK MINDENT ÉSZREVESZÜNK, AMIT CSAK A JOBB SZEMÜNKKEL NEM LÁTNÁNK. MÁSKÉNT IS LÁTJUK A VILÁGOT, MONDJUK ÚGY, BALSZEMMEL. EZUTÁN MINDEN SZÁMUNKBAN ELMONDJUK, MIKÉNT IS LÁTJUK AZ ÉPPEN ESEDÉKES ESEMÉNYEKET A SAJÁT POLITIKAI ÉRTÉKÍTÉLETÜNK ALAPJÁN, BALSZEMMEL.

AZ IGAZAT, NE CSAK VALÓDIT HORN GYULÁRÓL!

Éljen Horn Gyula! – állított meg a múlt héten, a Múzeum körúton egy férfi. Éljen, válaszoltam neki, végül is miért ne kívánnék jót egy embernek, aki e napokban nehéz betegség közepette éli meg 80. születésnapját. Jó, jó, mondtam óvatosan, de mégis miért ilyen nagy tisztelője Ön Horn Gyulának? Nagy ember volt, sokat tett értünk – válaszolta újdonsült ismerősöm. Ruhájáról ítélve aligha lehet rendszeres vendég abban a klubban, ahova, mondjuk, egy Suchman Tamás, egy Kovács László, egy Kósáné Kovács Magda járnak. Minden jel szerint nem igen lehetett Horn 1994-1998 közötti kormányzásának nyertese sem. De nem faggattam, megsajnáltam. Egy tolokocsiban ült, műtetre várva, s már maga is elhitte, hogy nyomorúságának oka nem a tőkés rendszer, hanem csak az, ami Horn után következett.

A születésnap mellett alighanem elment volna világ, ha az MSZP-nek, a Demokratikus Koalíciónak és általában a szociális világnak nem lenne szüksége Hornra. De szüksége van! Horn Gyula szinte az egyetlen a szocialista vezérek közül, aki az emberekben picinyke jó emléket hagyott. Ha mást nem, hát azt, hogy Horn nem szedte meg magát, legalábbis a maiakhoz képest. Ez lenne a természetes, de ismerve a szocialisták 12 éves országlását, nyugodtan állíthatjuk, hogy Horn viszonylagos tisztasága nagyjából olyan gyakori a szociálisok között, mint a fehér holló.

Horn egy nagy bűvész volt. 1994 felé

a rendszerváltó MDF-re igencsak rájárt a rúd. Az emberek kezdtek rájönni, hogy nem ilyen lovat akartak. A gazdaság olyan veszteséget szenvedett, amelyhez hasonlót csak a második világháborúban láttunk. Zuhant az életszínvonal. Ráadásul Antall meghalt, s egy minden hájjal megkent, de közepszerű figura, Boross Péter került a helyére. Esélye se volt ismét győzelemre vinni az MDF-t. De akkor mi lesz? Akár a tőkés rendszer is veszélybe kerülhet, hiszen oly' gyenge még ez a fácska! Ekkor jött Horn, és rákacsintott a rendszerváltással egyre elégedetlenebb tömegekre. Elhitette velük, hogy a kenyér ugyan nem lesz megint 3.60, de valamit visszahoz a Kádár-rendszerből. Erre a mutatóvanyra a szocik közül csak Horn volt képes. 1957-ben megkapta a Munkás-paraszt Hatalomért emlékérmét. Volt pártmunkás. De főleg tudott az angyalföldi melós nyelven beszélni, és a melós nem vette észre, hogy ez az egész csak bűvészműtárgy, sőt egész egyszerűen csalás. Horn megnyerte a választást.

Nehéz megérteni, hogy miért is látták sokan benne a Kádár-korszak folytatóját. Horn nem volt Kádár híve. Több mint harminc éve már, hogy fiatal külügyesként először tolmácsolhattam neki. Később voltam beosztottja a párt külügyi osztályán. A szocializmus utolsó két évében pedig ellenfelek voltunk. Én, Grósz Károly tanácsadójaként védtem a kádári külpolitikát, ő államtitkárként, majd miniszterként mindent megtett annak lebontásáért. Sokszor voltam együtt vele, de soha nem hallottam, hogy dicsérte volna Kádárt. Lehet, hogy többet várt. Akkori mércével fiatalon, 51 évesen

lett a külügyi osztály vezetője, de Kádár idején nem lett belőle külügyminiszter és KB-titkár sem. Kortársai rendre leelőzték.

Tehetségét, újtókészségét a kádári pártban nem vitatta senki. Nekem is tetszett, amikor az akkori szovjet politikusokkal vitatkozva eredeti ötletekkel állt elő. Horn eleinte nyilván nem akart tőkés rendszert, csupán javítani a szocializmust. Egy ponton azonban elhagyta a hite. Úgy gondolta: a szocializmus nem megreformálható. A Szovjetuniókritikájas szovjetellenességé fajult, a nemzeti érdek képviseléséből nacionalizmus lett, a Varsói Szerződésből elindult a NATO felé. Átlépte a határt, ahonnan tovább már a revizionizmus van, az út végén a szocializmus elárulása. Horn Gyula megtette ezt az utat.

Horn idején nem tértünk vissza a Kádár-rendszerhez, sőt! Az állami vagyon privatizációjában a Horn-kormány messze le hagyta Antall József megutált kormányát. Horn ahhoz is hozzányúlt, amihez elődei nem mertek: a bankok, a kereskedelem, más stratégiai ágazatok eladásához. Eladták a MOL-t, hat áramszolgáltató társaságot, a Matáv, a vegyipar, a gyógyszeripar zömét.

Az 1998-as választásokon még maradt valami a demokrácia-romantikából. Az MTV még szervezett közös vitát az országos listát állító pártok vezetőivel. Horn Gyulával akkor beszéltem utoljára. Odajött a kis munkáspárti csapathoz a stúdió várójában. Leült. Fáradt, megtört ember volt. Horn jól ismerte a nemzetközi munkásmozgalom történetét. Tudta, hogy mindennek ára van. Az MSZP az ő vezetésével feküdt le a liberális erőknél, az SZDSZ-nek. Ezzel az MSZP-t örökre megfosztotta attól, hogy a dolgozói érdekek védelmezője legyen. Ő miniszterelnöki székével fizetett ezért.

Horn betöltötte történelmi küldetését. Keresztülvitte a magyar tőkés rendszer konszolidálódását anélkül, hogy nagy sztrájkok, társadalmi megrázkódtatások lettek volna. Egyben megágyazott Orbán Viktor első kormányának.

THÜRMER GYULA

HÉT BŐL-HÉT

MIT GONDOL A MUNKÁSPÁRT?

RÖVID HÍREK – RÖVID KOMMENTÁROK

1. A Magyar Olimpiai Bizottság (MOB) csütörtökön lezárta az olimpiai kvalifikációt. A jelenleg 159 fős csapat létszáma ugyanakkor még módosulhat, mivel atlétikában vasárnapig van lehetőség szintteljesítésre.”

Munkáspárt: A rendszerváltás óta eltelt 23 évben a mostani az ötödik nyári olimpia. 1992-ben, Barcelonában 217 fő képviselte hazánkat, 1996-ban, Atlantában 212, Pekingben, 2008-ban pedig csak 174. Kell kommentálni a nyilvánvaló leépülést?

2. Az Egyesült Államok magyarországi nagykövete, Eleni Tsakopoulos Kounalakis, valamint a budapesti amerikai nagykövetség több munkatársa is részt vett a szombati Budapest Pride felvonuláson, hogy a Hillary Clinton amerikai külügyminiszter által meghirdetett, a kisebbségi és emberi jogok érvényesülését segítő kezdeményezés részeként támogassák a magyarországi LMBT – (leszbikus, meleg, biszexuális, transznemű) közösséget – tájékoztatta a külképviselet az MTI-t. A budapesti amerikai nagykövetség közleményében felidézte azt is, hogy a külképviselet 15 más budapesti nagykövetséggel együtt támogatta az LMBT-közösséget az EuroGames, valamint a Pride Kulturális és Filmfesztivál megrendezésében.

Munkáspárt: Szép is lenne ez a kezdeményezés, ha egy ország nagykövetének nem egészen más feladatai lennének. Ha úgy tetszik, személyes jelenléte beavatkozás Magyarország belügyeibe. Ami ugye ugyanúgy nem tiszte, mint Gyöngyössolymoson vizitálni, vagy bármilyen kérdésben „beszélgetésre hívni” az ország miniszterelnökét, aggályait kifejezendő... Ideje lenne már virágnyelven tudatni a nagykövet asszonnyal, hogy ő itt a vendég, s nem a gyarmatosító!

3. Wittner Mária szerint épp az 56-osok jártak a legrosszabbul a rendszerváltással, az ő nyugdíja jelenleg 170 ezer forint. Hangsúlyozta: a börtönben ledolgozott éveket nem számították bele a nyugdíjába, pedig ott nagyon kemény munkát végzett.

Munkáspárt: Nem is forszíroznánk ezt a történetet, ha pusztán egy idős hölgy panaszait kellene meghallgatni. A kellemetlenség pusztán abból ered, hogy a magát áldozatként feltüntető „valamiért” letartóztatott asszony „valamiért” mégis 170 ezres nyugdíjat kap. Ennyit szívesen adnánk az ország és a szocializmus építőinek, nekik mégse jut. Hogy is van ez?

4. A magyar kormányzat egyelőre sikertelenül nyomozza Hugh Grant postacímét, hogy tiltakozását fejezze ki megnyilvánulásai ellen. Mint ismeretes, a színész egy brüsszeli fórumon tartott előadásában bírálta a magyar médiatörvényt. Grant az állam és a média kapcsolatát elemezve Magyarországot hozta fel negatív példának. Szerinte az EU országai közül Magyarországon a média szabadságához való alapvető jogot fenyegetik, és ez gátja a jó kormányzásnak is.

Munkáspárt: Hugh Grant nagyszerű színész. Nem vitás, hogy kelet-európai ügyekről is ő a leghitelesebb kútfő. Ugye itt is él, itt is dolgozik... És most hagyjuk a gúnyolódást és a kacaját. Orbánék médiatörvénye rossz törvény, mi is ellenezzük, mert gátolja a szabad szót. Mert állami tévében nem jelenik meg, ami történt – mert ugye nem hír, ha vörös zászlókkal vonulnak utcán? –, vagy, mert holnap áltörvényre hivatkozva betiltathatnak létező és működő pártokat. Hugh Grant londoni illetékességű színművész azonban nem azért kapott magyarországi tanácsot, liberális ölelést, hogy ez ellen tiltakozzon, ő csak a haver-cimboráknak segít. Nem ismeri őket. Magyar liberális nem az ő szintje, ő Andy Vajnákat ismeri. Vajna azonban már a Fidesszel barátkozik, tőlük kap lehetőséget és pénzt az „új magyar mozira”, nem hagyja a buliba belenyúlni a többieket.

5. Bajnai Gordon nem halogathatja sokáig a döntést, hogy visszatér-e a politikába – vélte Oszkó Péter a Népszabadságnak adott interjújában.

Munkáspárt: Akár hiszik, akár nem, Bajnai Gordon igazából nem létezik. Bajnai Gordon mindössze egy projekt. Ezt a nevet a mai kapitalizmus arra használja, amin pénzt lehet keresni. Politikában ez olyan, amikor Orbán munkásról beszél, de a dolgozó ember további kizsákmányolására gondol. Amikor Mesterházy MSZP-s esélyegyenlőségről szónokol, de mindössze arról van szó, hogy nem Orbán, hanem ő őrtené a zsebeket. Orbánnak ez konzervatív politika, Mesterházy szereti. Bajnai erre mondja, hogy fajtája válogatja, azaz van olyan kapitalista, aki eleget lopott. Ő már nem fog többet, bizzunk benne. Ő a jó tőkés. Ő ad neked borraivalót. Ő mosolyog is. Ő nem veszi el a munkádat és lakásodat. Az már akkor nincs. Nem éri meg. A gyár neki már ekkor nem profitál, a lakásod pénzbe kerül. Ez a Bajnai-projekt. Válaszd – és profitál. Neki.

6. Hatmillió forintot fordított Nyirő József újratemetésének előkészületeire az Országgyűlés Hivatala.

Munkáspárt: A Nyirő-ügy mérhetetlenül unalmas. Azt várják tőlünk, hogy azon vitatkozzunk, ez az erdélyi író helyére tette-e annak idején a betűket, netán volt benne politika vagy sem. Ma az az igazi kérdés, hogy miért nincs hat millió forint arra, hogy Illyés Gyulát ne rongy kiadásban adják ki!

7. Első fokon 1 év 10 hónap börtönbüntetésre ítélte Kolompár Orbánt, az Országos Cigány Önkormányzat egykori elnökét a Kecskeméti Városi Bíróság.

Munkáspárt: Kolompár urat azért ítélték el, mert visszaélt hivatali hatalmával. Elsikkasztott néhány száz milliót, amit a cigányoknak, életjobbításra szántak. De ez ettől még nem cigány ügy. Ez köztörvényes ügy. S erre nem válasz az, hogy a másik rezsim alatt is loptak. Emeszpés, fideszes. Tényleg kellene hagyni bármelyiket?

NEM A PÉNZ A FONTOS,

„A Kádár-rendszerben egyszer már sikerült jobb életet teremteni a dolgozónak, a munkásnak, a parasztnak. Ha egyszer sikerült, sikerülni fog újra!” – mondta Thürmer Gyula Kádár János halálának 23. évfordulóján a Fiumei úti Sírkertben. A Munkáspárt elnöke szerint Kádárnak sikerült az, ami a magyar tőkés rendszernek nem sikerült. Antalltól kezdve Horn Gyulán át Orbán Viktorig senkinek. A magyar tőkésék 23 éve vannak hatalmon. Kádár 1956-ban került hatalomra. 23 év elteltével, 1979-ben Magyarországnak volt fejlett ipara. Mezőgazdaságát az egész világ irigyelte. Ma Magyarországnak se saját ipara, se saját mezőgazdasága. A Munkáspárt ma az egyetlen párt, amelynek van a dolgozó emberek érdekeit néző programja a válság felszámolására. Gyere a Munkáspártba, váltsuk le együtt a rendszert!

1989. július 3-án, hétfőn 18 óra 32 perckor az MTI aggasztó hírt közölt a világgal: „Hétfőn délelőtt kórházba szállították Kádár Jánost. Az idős politikust tüdőgyulladással, valamint heveny légzési és keringési elégtelenséggel kezelik. A beteg állapota súlyos.”

Mi, akik megéltük, tudjuk: ezekben a napokban egy ország aggódott érte. Mi lesz vele? Mi lesz velünk? Mi lesz az országgal?

Egy nappal később az MTI jelentette: „Az elmúlt 24 órában Kádár János állapota válságosra fordult.”

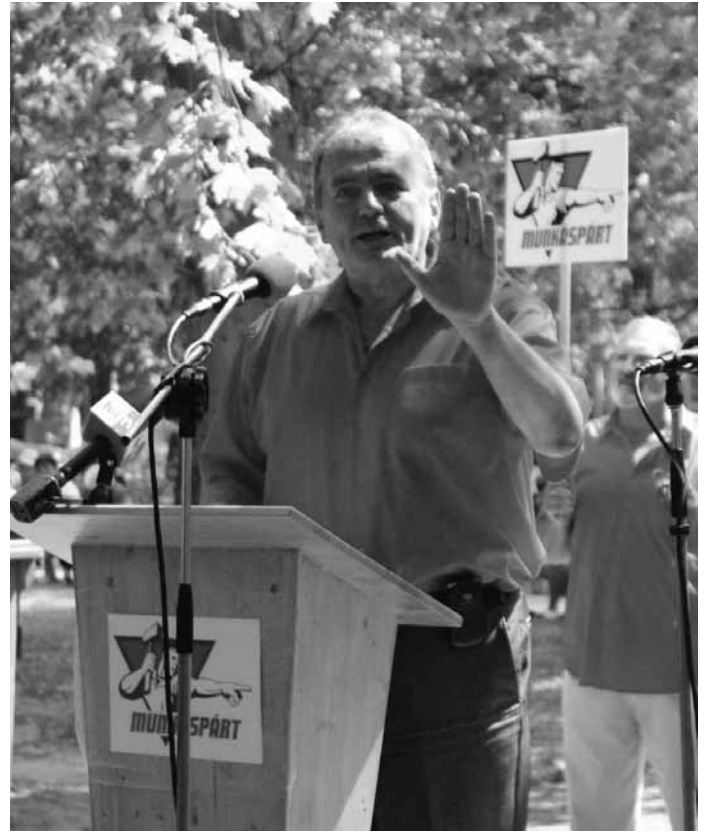
Július 6-án, csütörtökön reggel az MTI kiadta az utolsó hírt: „A Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottsága mély fájdalommal tudatja a párt tagságával és az egész magyar néppel, hogy 1989. július 6-án, csütörtökön 9 óra 16 perckor hosszan tartó, súlyos betegség után elhunyt Kádár János elvtárs.”

Sírtunk azokban a napokban. Volt, aki az utcán sírt, és az volt a legmegdöbbentőbb, hogy senki sem szólt meg érte. Mások lelkükben sírtak, titkolva fájdalmukat a külvilág előtt. Akár így, akár úgy, de egy pillanatra sokmilliónyian úgy éreztük, hogy minden elveszett. Éreztük a veszélyt, mi, a dolgozó emberek, a munkások, a parasztok.

De mit tettünk? Tüntettük a munkás a gyár előtt, hogy ne privatizálják az üzemet? A tsz-parasztok a parlament elé vonultak, hogy megakadályozzák a szövetkezetek széttörését? Fegyver fogtunk, hogy megvédjük a munkás-paraszthatalmat?

Nem fogtunk fegyvert sem, bár akkor már tudtuk, ki az ellenség. Nem sztrájkoltunk, nem tüntettünk. Másnap kimentünk az utcára, tízezzrel. Kádárhoz mentünk, hogy búcsúzzunk tőle.

A gyásszal lázadtunk. Bízunk abban, hogy Kádár halála felrázza a népet kényelmes létéből. Reméltük, hogy a dolgozók ebben az utolsó pillanatban megértik, hogy a szocializmus vívmányai csak azért lehetségesek, mert munkáshatalom, szocializmus van.

Bízunk abban, hogy Kádárutódai közül valaki csak cselekedni fog. Valaki csak felemeli a vörös lobogót, mint ahogyan '56-ban Kádár tette. Tudtuk, kik állnak az ország, a párt élén. Tudtuk, hogy egy sincs közöttük, aki Kádárhoz méltó. Nem voltak már lánglelkű forradalmárok. Nem volt senki, ki kész lett volna meghalni a szocializmusért. Meghasonlott hivatalnokok, kapzsi értelmiségiek, percmberkék, párt- és KISZ-es apparatcsikok vezették az országot.

Lehet ma bármit mondani, magyarázkodni, de egy biztos: árulók voltak. Elárulták a vörös zászlót, elárulták a munkásokat, elárulták a dolgozókat, és végső soron elárulták Magyarországot.

Ez a mi bajunk, hogy utólag vagyunk okosak. Az a bajunk, hogy mástól várjuk a megoldást, mikor nekünk kellene cselekedni. Ma milliók mondják, hogy jobb volt a Kádár-rendszer. Ha ilyen jó volt, miért nem védted meg? Vagy, ha már nem védted meg, miért nem vagy ma itt, velünk?

Sokan dőlnek be a tőkés médiának. Már azt is elhiszik, ami nem is volt. Mit mondanak sokan? Jó volt a Kádár-rendszer,

„Mit gondolsz, miért utálják a kapitalisták ennyire Kádárt? Miért szidja a Fidesz útszéli hangnemben a kádári korszakot? Azért, barátaim, mert Kádárnak sikerült az, ami a magyar tőkés rendszernek nem sikerült. Antalltól kezdve Horn Gyulán át Orbán Viktorig senkinek. A magyar tőkésék 23 éve vannak hatalmon. Kádár 1956-ban került hatalomra. 23 év elteltével, 1979-ben Magyarországnak volt fejlett ipara. Mezőgazdaságát az egész világ irigyelte. Ma Magyarországnak se saját ipara, se saját mezőgazdasága.”

HANEM AZ EMBER

de a párttitkárok megszedték magukat. Tiltották a rockzenét, meg nem lehetett külföldre utazni. Jó volt, jó volt, de azért mégse egészen.

Na, álljon meg a menet! Ki szedte meg magát a Kádár-rendszerben? Kádár talán milliárdos volt? Mi maradt utána? Villa? Uszoda? Drága holmik? Egyik sem...

Nézz körül a mai világban! Hány milliárdos lett itt húsz év alatt! Budapesten épülnek olyan lakások, ahol egy négyzetméter 600-700 ezer forint. Tudod, huszonhárom éve itt rohadunk ebben a „demokratikus” országban. Húzzuk az igát napi 16 órában. Nyáron nem megyünk a tengerre, a gyerek sem kap Nike-cipőt. És mégse vagyunk gazdagok! Nekem senki se magyarázza, hogy becsületes munkával milliárdokat lehet keresni! Mindegyiktől elvenném a házát, és beállítanám a sorba, a munkaügyi hivatal elé. Próbálj meg megélni, mint mi, ha meg nem, akkor pusztulj innen!

Tiltották a rockzenét? Lehet, de tiltották a kábítószer is. Védtek az ifjúságot. Ki védi meg ma a te gyerekedet? Csepelen minap talákoztam két iskolás fiúval. Egy heti tábor 40 ezer, ennyit bírnak a szüleik. A többit az utcán töltik. Na, ez a kapitalizmus.

Nem lehetett utazni a szocializmusban? De lehetett, legfeljebb nem gyakran. Ma utazhatsz, de te hányszor voltál külföldön? Utazhat az, akinek pénze van.

Nem volt jó neked a Kádár-rendszer? Neked, a munkásnak? Egyet mondjál! Én azt mondom, barátaim: a magyar nép jól élt a Kádár-rendszerben. Az, aki azt mondja, hogy a Kádár-rendszerben rosszul éltünk, nyomorogtunk, az hazudik.

Nem volt minden fenéig tejfő, ez igaz! Akkoriban tudtunk az ország bajairól. Mindenki tudott. Hogyne tudtunk volna? Nem azért tudtuk, mert erről beszélt az ellenzék, Csoóritól Kis Jánosig. Tudtuk, mert mi itt éltünk. Mi nem mentünk ki Amerikába '56-ban. Mi nem disszidáltunk nyugatra később sem. Mi itt dolgoztunk, itt éltünk, itt örültünk annak, ami van.

Dolgoztunk, mert volt munkánk. Fizetést kaptunk. Kevesebbet persze,

MUNKÁSPÁRT! MUNKÁSPÁRT! MUNKÁSPÁRT!

A történelem nemes feladatot adott nekünk. Védjük meg a pártot, vigyük tovább Kádár János ügyét! Mi, munkáspártiak 1989. december 18-án, hétfőn, pár órával első kongresszusunk után eljöttünk ide, hogy jelentsük Kádár elvtársnak: a munkások, a dolgozók pártját újjászerveztük. A Munkáspárt él és dolgozik. 23 év telt el. Ma új feladataink vannak. A világ forrong. A tőkés rendszer új válságba sodródott. Ez a válság a kapitalizmus lényegéből fakadt, és a tőkés országok láthatóan nem tudják megoldani. A tőkés erők mindenütt csökkentik a szociális és más közkiadásokat. Korlátozzák a dolgozók jogait.

Egy megoldás van: a kapitalizmus leváltása, olyan társadalom megteremtése, ahol nem a pénz a fontos, hanem az ember. Magyarországon a Fidesz azt ígérte, hogy munkahelyeket teremt, megvédi a magyar gazdaságot, igazságosan osztja el a válság terheit. Nem ez történik.

A munkanélküliséget nem tudta érdemben csökkenteni. A Mercedes és a többi nyugati beruházás túl sokba kerül a magyar államnak, és közel sem teremt annyi új munkahelyet, mint amennyire szükség van. A közmunka pedig nem munka, nem valóságos munkahely.

A kormány lefeküdt a külföldi és a hazai nagytőke nyomásának. A bankokra kivetett adókat visszavonják, újra mindent a dolgozókkal fizettetnek meg.

A főváros hídpénzt akar fizettetni az autósokkal. Ha nem vetted volna észre, elveszik a pénzedet! Előbb az árakat emelik, aztán új adókat találnak ki. Elvehetnék a gazdagoktól is, de mivel ők a gazdagok, nem lesznek olyan hülyék, hogy maguktól vegyék el. Hidd el, még nincs vége! A gazdagok mindig kitalálnak valamit, Te meg fizetsz. Döntsd el, meddig tűröd még!

A Fidesz nem tud eredményt elérni. Ha nincs kenyér, jöjjön a cirkusz! Ezért rúgnak bele lépten-nyomon a múltba. Ezért fosztják meg a szocialista rendszer vezetőit kedvezményes nyugdíjuktól. Ezért akarják most megváltoztatni az utcanéveket. Nem maradhat semmi, ami a Kádár-rendszerre emlékeztet.

Emlékezzünk a 23 évvel ezelőtti tapasztalatra! Ne utólag legyünk okosak, hanem most! Ne várjuk mástól a megoldást, nekünk kell cselekednünk!

A tőke hatalmát kell korlátozni. Mi, dolgozók erre képesek vagyunk. Képesek, de csak akkor, ha küzdünk, ha harcolunk érte.

A tőkét csak a néptömegek, a dolgozók ereje korlátozhatja. Ha erősek leszünk, szerveztünk, a tőkésék kénytelenek lesznek engedelményeket tenni.

Ha vállalod a harcot, van esélyed a túlélésre. Ha nem vállalod, ha meghunyászkodsz, biztos vesztes vagy. És addig fog a tőke rugdosni, amíg beledöglesz.

Gyere a Munkáspártba, váltsuk le együtt a rendszert!

Küzdjünk a tőke ellen ott, ahol nem vár bennünket!

Menjünk az utcára! Álljunk ki a dolgozók jogai mellett! Küzdjünk minden igazságtalanság ellen!

Segítsük az embereket napi ügyeikben, hogy bízzanak a forradalom nagy ügyeiben!

Mi, a Munkáspárt új közösségi társadalmat akarunk. Tanultunk a szocializmus történetéből. Biztosak vagyunk abban, hogy az új közösségi társadalom még többet és még jobbat fog adni. Kövessük Kádár János örökségét, és induljunk el az új közösségi társadalom felé!

Nem rettenhetünk meg, és nem rettenünk meg a tőkésék támadásaitól. Mit mondott Engels? „Ezek az Urak azt hiszik, hogy megváltoztathatnak egy dolgot azzal, hogy a nevet megváltoztatják.”

Nem, barátaim, Kádárt nem lehet eltörölni!

Kádár élt, Kádár él, Kádár élni fog!

HA EGYSZER SIKERÜLT,

Kádár idején sikerült! Újra sikerülhet! Kádár idején volt munka, volt lakás, volt ingyenes oktatás és egészségügy. Kádár idején volt gazdaság, ma csak plázák és fosztogató bankok! Kádár idején volt tízmillió sertés, ma van három millió, és a parlament. Ma Horthyt koronázzák, akkor a dolgozó ember volt az érték. Kádár a bizonyíték, hogy lehet jobb élet! Lehet olyan rendszer, ami a dolgozónak jó, amely a munkából élő ember érdekeit nézi! Átvernek, amikor azt mondják, hogy bele kell törődnöd! A Munkáspárt az egyetlen párt, amely nem hazudik! Az élhető társadalom nem nosztalgia, Kádár idején már sikerült! Fizessenek a gazdagok! Vegyük vissza, amit elloptak! Építsük fel együtt közös jövőnket!

mint nyugaton adtak volna, de tisztességgel megéltünk belőle. Hetente egyszer étteremben ettünk, tellett rá. Nyáron elmentünk nyaralni, mert a szakszervezettől kaptunk beutalót. Gyerekeink születtek, iskolába mentek. A tanévkezdés nem volt olcsó, de kibírtuk. Mindenre nem tellett, vagy legalább is nem rögtön. A családban is választanunk

kellett: számítógépet vegyünk vagy videomagnót. Vagy az egyik, vagy a másik. Számítógépet vettünk, hogy tanuljunk, de később lett videó is.

A lakásra várni kellett. De bíztunk abban, hogy előbb vagy utóbb, de lesz saját lakás. Ha egy ország képes 15 év alatt egymillió lakást felépíteni, akkor csak jut nekünk is. S, jutott, igaz, kicsi

panel Békásmegyeren, de a miénk volt. Óbuda, Kőbánya, Kispest, Újpest, Csepel a szemünk láttára épült fel.

Mit gondolsz, miért utálják a kapitalisták ennyire Kádárt? Miért szidja a Fidesz útszéli hangnemben a kádári korszakot? Azért, barátaim, mert Kádárnak sikerült az, ami a magyar tőkés rendszernek nem sikerült. Antalltól kezdve Horn Gyulán át Orbán Viktorig senkinek.

A magyar tőkés 23 éve vannak hatalmon. Kádár 1956-ban került hatalomra. 23 év elteltével, 1979-ben Magyarországnak volt fejlett ipara. Mezőgazdaságát az egész világ irigyelte. Ma Magyarországnak se saját ipara, se saját mezőgazdasága.

A hetvenes évek végére az Ikarus a világ negyedik legnagyobb buszgyára lett, a Mercedes, a LIAZ és a Toyota után. Ma lényegében nem gyártanak magyar buszokat. Budapest vezetése azzal van éppen elfoglalva, hogy bugyikékre festeti át az összes buszt.

A hetvenes évek végén 1,9 millió szarvasmarha volt Magyarországon. 2011-ben már csak 698 ezer. Akkoriban 8,5 millió sertés volt az ólakban, ma már legfeljebb 3 millió. Akkoriban évente közel 80 kg húst ettünk meg fejenként,

NE HAZUDJANAK!

Nekem csak az ellen van kifogásom, ha meg akarnak győzni arról, hogy én nem is úgy éltem, ahogy. Tisztelettel kérem, hogy ne írják felül az én életemet, életérzésemet! Igaz, akkor voltam fiatal, tanulhattam, volt munkám, szorgalommal, tudással, előrelépés lehetősége. Gyűjtöttünk lakásra, mire az első baba megszületett, megvolt a lakás, második gyerek születésekor az autó. Három diplomát szereztem. Dolgoztunk, neveltük gyermekeinket. Tisztességre, becsületre. Ez utóbbiaknak ugyan sok hasznát nem veszik a mai világban. Szóval engem, s a sok főből álló család tagjait (kb. 50 fő közeli rokonság), senki nem üldözte. A tengert a régi rezsimben láttam, minden évben nyaraltunk. A kapitalizmusban ez ideig nem sikerült utaznom. Mások az árak és én „rosszabbul élek”. Igaz, palotát, repülőt, jachtot a múltban sem akartam. Nem hiányzott. Elfogadom, hogy változni kell, az az élet velejárója, de ez a rendszer sem tudja megoldani, már több száz éve az emberiség két nagy, örök problémáját, a munkanélküliséget és a szegénységet. A többi történelem, a történészek dolga kutatni és bizonyítani mi miért történt, de ismételten kérem, ne akarják felülírni azt, amit én éltem meg, ahogy én láttam, amit nekem jelentettek 60-70-80-as évek!

Kádár János nagyformátumú politikus volt.

(Hozzászólás az Interneten)

SIKERÜLNI FOG ÚJRA!

ma kevesebbet, mint 60-at. Tejet ma kevesebbet iszunk, mint 30 éve. S már az sem magyar...

A Kádár-rendszer mindenkinek munkát adott. Ma másfélmillió ember „fölszemes” ebben az országban. Melyik a jobb?

A Kádár-rendszerben napi 8 munkából tisztességesen megéltél. Ma tizenhatot gürizel, és mégsem élsz meg. Melyik a jobb?

Kádár hatalomra jutásakor a GDP 1,5 százalékát költötték tudományos kutatásra. 23 évvel később 3,75 százalékát, ma ez a szám az egy százalékot sem éri el.

A tőkés Kádáron töltik ki a dühüket, pont azért, mert tudják: a Kádár-rendszer sikere a magyar társadalom sikere volt. Annak a társadalomnak sikere, ahol a parlamentben munkások és parasztok ültek, ahol a gyár, a bank a közösségé, a társadalomé volt, ahol tervszerűen fejlesztették a gazdaságot.

De a tőkés tudnak még valamit. És ezért nem csak dühösek, de félnek, rettegnek. Tudják: a Kádár-rendszerben egyszer már sikerült jobb életet teremteni a dolgozóknak, a munkásnak, a parasztnak. Ha egyszer sikerült, sikerülni fog újra! ■

A KORMÁNY NE A MÚLTVAL, HANEM A JELENNEL FOGLALKOZZON!

A MUNKÁSPÁRT ÁLLÁSFOGLALÁSA

A Munkáspárt tiltakozik „az egyes törvényeknek a XX. századi önkényuralmi rendszerekhez köthető elnevezések tilalmával összefüggő módosításokról” szóló törvény elfogadása ellen. Követeli, hogy a kérdést vegyék le napirendről! A kormány ne a múlttal, hanem a jellel foglalkozzon!

Az Orbán-kormány azért tesz ilyen lépéseket, mert a gazdaságban nem tud eredményeket felmutatni, nem képes munkahelyeket teremteni, nem képes megállítani a szegénység növekedését és további társadalmi rétegek leszakadását. A fájó hiányosságokat ezért álintézkedésekkel leplezi, konkrét, hatékony gazdasági intézkedések helyett csak porhintéssel foglalkozik.

A közterületek átnevezése és egyes elnevezések tilalma nem más, mint történelemhamisítás. Szó sincs arról, hogy az Orbán-kormány a fasizmussal, a nyilas múlttal akarna szembenézni, és eltüntetni maradványait közéletünkben. A magyar történelemnek ebből a sötét korszakából nincs mit eltörölni, mert ezt a szocialista rendszerben megtették.

Történelemhamisítás az is, ahogyan az Orbán-kormány a bűnök és kudarcok időszakaként akarja ábrázolni a szocializmus korának évtizedeit. A szocializmus Magyarország sikeres korszaka volt. Előreléptünk önmagunkhoz és szomszédainkhoz képest, kezdtük behozni történelmileg örökölt lemaradásunkat Európa fejlettebb országaival szemben.

Az új törvénnyel a Fidesz-kormány a Jobbik vitorlájából akarja kifogni a szelet, a Jobbik szavazóinak kíván kedvezni, s így maga mellé állítani szélsőjobboldali csoportokat.

Az átnevezési diktátummal a kormány súlyosan megsérti az önkormányzatok önállóságát, elveszi tőlük a jogot arra, hogy helyben döntsék el saját településeik utcáinak nevét. A kormány semmibe veszi az emberek akaratát is, hiszen több helyen népszavazás erősítette meg a közterület elnevezését. Diktatúrában érthető egy ilyen intézkedés, mert az diktatúra, de a jelenlegi rendszer még demokráciának nevezi magát. Igaz, a diktatúrában volt kenyere a Lenin utca lakójának, de ma nem biztos, hogy lesz-e egy esetleges Mindszenty utca lakójának.

Ma, amikor az ország, a magyar nép igen súlyos gazdasági nehézségekkel küzd, miért kell pénzt költeni utcanév-táblák cseréjére, új térképek gyártására, a GPS-ek átprogramozására és még tengernyi olyan dologra, ami ebből következik?

A Munkáspárt felhív minden józanul gondolkodó magyar állampolgárt, a magyar értelmiséget, hogy tiltakozzanak a hamis és ésszerűtlen lépés ellen!

Budapest, 2012. július 4.

Munkáspárt Elnöksége

Meddig tűrjük? Meddig hagyjuk? Te fizetsz mindenért! Adó, csekk, számla számla hátán. Mit kapsz cserébe? Semmit! Nincs munkahely, nem építenek lakásokat. A jó iskoláért, a jó orvosért fizetned kell! Nincs jövőd, a múltadat pedig meggyalázzák. Téged nem segít a rendszer, a multikat, a haverokat viszont pénzeli! Azért vagy szegény, hogy ők gazdagok lehessenek! Átvernek, amikor azt mondják, hogy bele kell törődnöd! A Munkáspárt az egyetlen párt, amely nem hazudik! Az élő társadalom nem nosztalgia, Kádár idején már sikerült! Fizessenek a gazdagok! Vegyük vissza, amit elloptak! Építsük fel együtt közös jövőnket!

Most lenne 100 éves. Sok évig gyűlt össze szép nagy tömeg ezen a megemlékezésen. Egy kissé már megfogyatkoztunk azóta. Egy kicsit rosszkor ment el az „Öreg”, mert mindig a rekkenő hőségben, a tűző napon állunk fegyelmezetten, hogy emléke előtt fejet hajtsunk.

Emlékszem, '89-ben is a rettentő melegben álltunk órák hosszat, hogy ravatala előtt tiszteletünket tehesük. Az a tömeg messze nem a mi pártunk későbbi támogatóinak sora volt, akkora tömeg be is vitt volna minket a parlamentbe. A mi cselekvő, szavazó támogatottságunk az ide kijáró tömeggel mérhető. Akik dacolva a hőséggel, öregén, betegen, vagy fiatalon, lelkesen ide kijárnak, azok a Munkáspárt igazi támogatói. De ellenségeink hiába várják, hogy egyszer ez a tömeg is elfogyjon. Hiába átkozzák ki Kádár Jánost nap, mint nap, az ő emléke kitörölhetetlen. Becsvágyó karrieristák firtatták, kiket tart a magyar nép a legnagyobb politikusainak, s hiába rendszerváltás, hiába átkos korszak, Mátyás király meg Szent István után Kádár János volt a harmadik. Ma sem merik másképpen ábrázolni személyét, mint legalábbis ellentmondásos figurát, akinek nevéhez hozzátapad ugyan Nagy Imre és Rajk László tragédiája, mégis a legvidámabb barakkot teremtette meg Kelet-Európában, a létbiztonságot, az apró lépésenként gyarapodás biztos útját mindenki számára, és eközben mérhetetlenül szerényen élt. Legendák élnek róla!

Egyetlen dolgot lehet emléke ellen megkísérelni még: betiltani a nevét. A vörös csillag ügye szép pályát futott be az égen, anakronisztikussá, nevetségessé vált a tiltása, a kapitalizmus megerősítésén fáradozó Európa sem tud jobbat mondani Strasbourgban, mint hogy a jelkép viselése alapvető emberi jog, a magyar törvények méltatlanul ítélik el azokat, akik élnek ezzel a jogukkal. Igaz, hogy a magyar kormány nem törődik Strasbourggal – Strasbourg meg tizenkilenc éve csak most kezd törődni a magyar kormánnyal-, de az emberek kinevetik ezt az ügyet, illetve a magyar kormányt ebben az ügyben. Nosza, ugrik a zsarnok: nemcsak a jelképeket, hanem az ezeket hordozó neveket is betiltjuk. A Munkáspárt annak idején másik jelvényt választott magának, néhány egyesület nemsokára új nevet kell, hogy felvegyen. Nemcsak Vörös Csillag nevű üzem nem működhet, Kádár János nevű egyesület se legyen. Minden tilos, ami az „önkényuralom” – persze nem a mai önkényuralom, meg nem is a középkori, csak a szocializmusé – bármilyen jellemzőjére emlékeztet. Hát nem tudom, megállnak-e vörös csillagnál és Kádár Jánosnál, én összegyűjtöttem azokat a szavakat, amelyek a szocializmusban többet jelentettek, mint ma, tehát – ha igazán belegendolunk a szavak jelentésébe – az átkos önkényuralom jut eszünkbe.

Most csak úgy felsorolom. Kommunista, szocialista, munkás, paraszt, értelmiségi, elvtárs. Világ proletárijai, egyesüljétek! Munka, a végzett munka arányában történő elosztás, társadalmi munka, szocialista brigád, kommunista szombat. Állami gazdaság, termelészövetkezet, bánya, nagyüzem. Hivatás, munkahelyi szakszervezet, munkahelyi pártszervezet, üzemi négyeszőg, mozgalmi nap, üzemorvos, munkásszálló, szakszervezeti üdülés. Internacionizmus, békés egymás mellett élés, kiegyensúlyozott külpolitika, jószomszédi viszony, népek szolidaritása, testvéri népek. Munkához való jog, tanulásához való jog, egészségügyi ellátáshoz való jog, lakhatáshoz való jog. Ifjúság, úttörőtábor, építőtábor, KISZ-tábor, honvédelmi nap, akadályverseny, forradalmi ifjúsági napok, zászlófelvonás, mozgalmi induló, közösség. Tervgazdálkodás, ötéves

terv, társadalmi vita. Ikarus, Patyolat, Gelka, Közért, Vörös Október Férfi Ruhagyár, Május 1. Ruhagyár, Csepel Vas- és Fémművek, Rába, Mogúrt, Óbudai hajógyár, Taurus, szolnoki cukorgyár, szerencsi csokoládégyár. Mézga család, Futrinka utca, Doktor Bubó, Táncdalfesztivál, Felvonulók kérték, Ki mit tud, Kapcsoltam. Ezek a szavak a szocializmusban fontosak voltak. Ma, aki kimondja, az önkényuralomra emlékeztet!

Na meg a krumplileves. Azt is be kéne tiltani! Meg a sakkot, meg Hofi Gézát. Mert emlékeztetnek Kádár Jánosra! Én nem féltém a hatalmat attól, hogy a józan ész korlátait ne volna bátorsága átlépni. Hisz megtette már máskor is. Én valami mástól féltém őket: attól, hogy előbb egy ország, majd lassan egész Európa őrajtuk fog röhögni. Na és főleg a kudarcból. Kádár János emlékét annyi minden őrzi, amennyit még ők sem tudnak elpusztítani. De ami a fő: ha minden külsőséget elvonnának tőlünk, bennünk akkor is tovább él.

Na, majd ha kihalunk... Á-Á! Abban se reménykedjétek! Először is, addigra ti is kihaltok. Tudjátok, mi marad meg? Annak az emléke marad meg, aki valamit tett. Mátyás király nemzedéke sem él már, mégsem felejt el őt a magyar nép, mert kiállt a szegények mellett, annak adott igazat, akinek igaza volt. Az ember egyik legszebb álmát valósította meg: az igazságosságot. Szent István hazát teremtett Magyarországnak a Kárpát-medencében. Vajon ezek az államférfiúk csak igazságot szolgáltattak és építettek? Szelid emberek voltak, akik a légynek sem tudtak volna ártani? Ugyan, dehogyl!

Minden, amit kiváltak és maradandó érték lett, az ő folyamatos, elszánt, könyörtelen harcuk eredménye. Ami azt illeti, Kádár János sem akárci volt, mielőtt az ország irányítójává vált. 1929-től 1954-ig, 17 éves korától 42 éves koráig úgy vett részt a mozgalomban, hogy közben letartóztatták, fegyházra ítélték, éhségsztrájkot folytatott, börtönbe került, illegálisan dolgozott, újra börtönbe került, Németországba szállítás közben megszökött, letartóztatták, életfogytiglani fegyházra ítélték. Ezek nem egyazon folyamatban történtek: közben mindig magas párt- vagy állami tisztségeket viselt, még hozzá nem tétlenül.

Egy biztos: 56 után olyan ember állt az ország élén, aki nem félt. Nem érdekelt semmi, csak az ügy, amiért kezdettől fogva dolgozott. Ismerte az embereket, pontosan látta az összefüggéseket, tudta, mit akar. Következetes volt, eltántoríthatatlan, kikezdhetetlen. Nem kellett vigyáznia, nehogy ma mást hazudjon, mint tegnap. Ószinte volt és kemény. Nem azért biztosított egyre többet az embereknek, hogy a következő választásokon is megválasszák. Azért adott egyre többet, mert valóban azt akarta. Ez volt a hivatása.

Ezért kitörölhetetlen az emléke! Az a hatalmas tömeg, amelyik még ma is tisztelettel gondol rá, nem mind ismeri a Munkáspártot, nem mind bízik a Munkáspárt jövőjében, s még kevesebben egy új szocializmus megteremtésében. De azt ők is tudják, vagy előbb-utóbb be kell, hogy vallják önmaguknak: Magyarországon semelyik más politikai erő nem ápolja Kádár János emlékét, csak a kommunisták. Kádár János a népet szolgálta, mert kommunista volt.

Gyurcsányok, Orbánok, soha nem fogtok felérni a bokájáig sem!

BOTTA MELINDA

**„Kiket tart a magyar nép a legnagyobb politikusainak?
Hiába rendszerváltás, hiába átkos korszak,
Mátyás király meg Szent István után
Kádár János a harmadik.”**

NEM FELEJTÜNK! NE FELEJTSÜNK!

Egy hónappal ezelőtt Kádár János születésének 100. évfordulójára emlékeztünk ugyanezen a helyen. Ma halálára emlékezünk. Mert emlékezni történelmi felelőségünk, mert emlékezni kényszerít a jelen nyomora, kiszolgáltatottsága és a múltunk mai napig ható optimizmusa, megtermékenyítő hite az emberben és a jövőben.

„A dolgozók voltak azok, akik munkájukkal mindenkor előteremtették a kenyeret, és vérükkel védték mindig a hazát. Dózsa, Esze Tamás, Táncsics, majd a munkásosztály nagy fiainak vezetésével a szabadság zászlóvivői, a haza igazi harcosai voltak. Az ő hazafiságuk tiszta hazafiság, igaz hazafiság, és mi ennek a hazafiságnak a folytatását akarjuk.”

Kádár János mondotta ezeket a szavakat, és sorolta a magyar történelem kiemelkedő alakjait példaként, akik a népért küzdöttek, szenvedtek, adták életüket. Dózsa, Táncsics, Petőfi, a lángoszlop mesterséges ködbe van burkolva, mert kell a hely Horthynak, Nyirőnek, az úri Magyarország madárijesztőinek.

Kell, hogy lekössék a magyar emberek gondolatait a történelem álságos, alamuszi figuráival. Kell, hogy olyasmivel foglalkozzanak, ami nem lényeges, ami leplezi a tehetetlenséget, a felelős gazdasági döntések meghozatalának hiányát, az érdemi munkát, ami népünk felemelkedését szolgálja. Szó sincs felemelkedésről! Ellenkezőleg, egyre nagyobb társadalmi rétegek csúsznak szakadékba, kerülnek lehetetlen helyzetbe, veszítik el a mindennapi kenyerüket.

„A szocializmus korszerű magyar gazdaságot teremtett. Az ipari termelés tízszeresére, a nemzeti jövedelem hétszeresére nőtt. A háztáji gazdaság és a termelészövetkezetek összekapcsolása a magyar mezőgazdaságban kiemelte a nyomorból és elmaradottságból a magyar falut, és irigylésre méltó élelmiszerellátást biztosított az egész országnak.”

Magyarország egyik legvörösebb megyéjéből jöttem, Nógrádból.

Salgótarjánra elsősorban a gépipar és a könnyűipar fejlettsége volt jellemző. A több mint 100 éves múlttal rendelkező acélgyártás gyakorlatilag megszűnt. Az üveggyártás, a sík- és öblösüveggyártás az 1990-es évek elején vált a kapitalizmus martalékává. Ezzel

párhuzamosan emberek tömegei lettek munkanélküliek.

A hagyományos bogyósgyümölcs-termesztésből ma már alig lehet megélni.

1945-ben Salgótarjánban 3 középiskola volt, 1989-re már 7 középiskolában folyt magas színvonalon az oktatás.

A második világháborúban súlyosan megrongálódott zagyvapálfalvai templomot 1955-ben teljesen átépítették, új harangot kapott és kibővítették. A tények az igazi bizonyítékok a Kádár János által vezetett országról, az emberek életének színvonaláról.

Ma haldoklik a magyar vidék, nincs ipar, de van kilakoltatás, kórházi kiszolgáltatottság, gyermekszegénység, szédülés az iskolapadban, és terjed a TBC, a mocsok, az igénytelenség.

Kádár János Magyarországon ilyen nem fordulhatott elő. Igen, diktatúra volt, a többség diktatúrája, és a többségnek

**„Szerintem nem minden diktatúra egyformán diktatúra.
A lelkem mélyén különbséget tudok tenni.
Nagyon jól elképzelhető egy diktatúra az emberiségnek,
a jövőnek a nevében, a szabadságnak, az igazságnak
és igazságosságnak a nevében, szemben a hazugság
és a gázság diktatúrájával.”**

Thomas Mann

jó volt. Ma demokrácia van, kevesek demokráciája, és csak a keveseknek jó ma. Ők diktálnak a népnek, szívják vérét, energiáját, élőködnek rajta és négyévente átverik. Aztán porhintéssel csendesítik, ami mára szakmává vált, és egyeseknek szép kis jövedelmet biztosít.

Kádár János halálával új, sötét kor köszöntött ránk, amit akkor sokan nevetve ünnepeltek, illúziókba ringatták magukat, azt hitték, hogy eljött a Kánaán, aztán lassan elkövetkezett a korgó gyomrú ébredés, a feleszmélés és a kétségbeesés ideje.

Megjelent a mélyszegénység szindrómája, amely a kapitalista rendszer specifikus tulajdonságaiból fakad. Ilyen a munkanélküliség állandó és fenyegető

jelenléte, a hatalmas jövedelmi- és vagyonskülöségek, a válságok hullámzó megjelenése, melyek a bérből élőket, a kisvállalkozókat, a fiatalokat és nyugdíjasokat sújtják leginkább. A humanizmus, szolidaritás, gondoskodás ígéretése afféle szemfényvesztés a tőkés pártok részéről, amivel választásokat lehet nyerni.

A Magyar Népköztársaságban nem volt ilyen. Bár diktatúra volt, igaz. Mégis: a többség diktatúrája.

Thomas Mann, fehérek közt egy európai szavait idézem: „Szerintem nem minden diktatúra egyformán diktatúra. A lelkem mélyén különbséget tudok tenni. Nagyon jól elképzelhető egy diktatúra az emberiségnek, a jövőnek a nevében, a szabadságnak, az igazságnak és igazságosságnak a nevében, szemben a hazugság és a gázság diktatúrájával.” Nem

szükséges feltétlenül képzett marxistának lenni ahhoz, hogy az ember belássa ennek realitását.

Hogy voltak hibák, mi nem tagadjuk, s azt sem, hogy a hibák elkövetésének Kádár is részese volt, de ha mérlegre tesszük a hibákat és az eredményeket, akkor az eredmények lehúzzák a mérleg serpenyőjét. Tárnyilagosan vizsgáljuk a tényeket, a számokat, az életlehetőségeket. S ha semmi többet nem teszünk, akkor is utat nyitunk az igazságnak.

Kádár elvtárs!

Köszönjük a múltat, s az erőt, a bátorságot, a kitartást, amire naponta tanítottál, és mindig példát mutattál.

Nem felejtünk! Ne felejtsünk!

ÁBEL AZ ASZTALRA CSAP

„Csak semmi kitalálás, tisztelt uram, a tényeket tisztelni kell. A tények kegyetlenek.” – mondta Gaál Gábor a baloldali eszmeiségű romániai magyar irodalom nagy öregje, a Korunk főszerkesztője. Hasonlókat sokan mások is mondtak, igen helyesen.

A MI IDŐNK (AMI) című, kizárólag az Interneten újságszerűen előállított folyóirat szerzői nem arról híresek, hogy tisztelik a tényeket. Azt állítják ugyanis, hogy a Munkáspárt szegedi szervezete megkereste a Munkáspárt 2006 szervezetét, hogy működjenek együtt az antifasiszta küzdelemben. Az okot az Egyesült Magyar Ifjúsági Tábor szegedi megrendezése adta. Ez lett volna az a „neonáci” rendezvény, ami ellen közösen kellett volna kardot rántani. A probléma az, hogy a szegedi szervezet nem kereste meg a 2006-os szervezetet. Ilyet elnökségi ülés nem is tűzött napirendre, s a Csongrád megyei elnök sem tud róla. Akkor pedig miért füllent az AMI anonimusa?

Az EMI ügyében tartott szegedi sajtótájékoztatón sem volt erről szó. A Munkáspárt konkrétan tiltakozott a rendezvény ellen, annak nacionalista és nem nemzeteken átívelő magyarság-kultúrát propagáló jellege ellen. Kérdést tettünk fel Szeged szocialista polgármesterének is, a hivatal miért támogatja pénzzel ezt a rendezvényt.

Eztakarta meglovagolni az AMI, teljesen hivatlanul. Az aláíratlan cikkben arra is utalnak, hogy ezek a fiatalok neonácik. Nem, nem azok. A leegyszerűsítés maximum tanulmányi hiányosságokra utal, állásfoglalásra semmiképp nem alkalmas. Lózung, ami csak saját, önös érdekeket szolgálhat.

Ezek a fiatalok ugyanolyan nacionalisták, mint azok a szerbek, akik az EMI ellen megszólaltak, s akiket nem az EMI jobboldalisága, hanem annak magyarsága zavart. Mi, kommunisták mindenfajta nacionalizmust elítélünk, és nem nevezünk nácinak valakit, aki nem az. Foghíjas történelmi tudásra és meglehetősen szegényes olvasottságra utal az ilyen kijelentés. Eszem ágában sincs helyreigazítást kérni. Gaál Gáborral mondom: „Maga ezen ne javítson semmit, kérem, ez így rossz, ahogy van!”

Nyilván a baráti hürokat is pengető cikk írója be akarta verni

az éket a Munkáspárt Csongrád megyei szervezete és a központi vezetés közé. Beverte volna, ha sikerült volna! Csakhogy kemény a fa! Ábel vére nem alkuszik! És átlát a szitán is.

Többek között azt sem tudom elfelejteni, hogy a 2006-os társaságban lévők elleneztek a kettős állampolgárság megadását, ezzel is a szocialisták malmára hajtva a vizet, s ellenséges indulatokat keltve a határon túli magyarok iránt.

Ha már elmentek, mi a fenének provokálnak folyton, mániákusan ezzel a neonáci veszéllyel való ríogatással?

Nem ártana kicsit árnyaltabban figyelni az eseményeket, mert ha tényleg lesz neonáci veszély, már senki sem fogja komolyan venni. Úgy járnak majd, mint a kisbojtár a farkassal.

Szóval, csak semmi kitalálás! A sajtótájékoztató valóban korrekt volt!

Megalkuvás pedig nincs!

FOGARASI ZSUZSANNA

ROMBOLÁSTÓL A SZOCIALISTÁKIG

A Vajnai Attila félék 2005-ben szétverték a Munkáspárt hódmezővásárhelyi szervezetét. Most Hódmezővásárhelyen polgármester-választásokat tartanak, mivel az eddigi városvezető, Lázár János a Miniszterelnökség államtitkára lett. A névbitorló Munkáspárt 2006 azonnal elkezdett tárgyalni az MSZP-vel, ellenzéki összefogásnak titulálva azt a szándékot, hogy bárki is legyen a következő hódmezővásárhelyi vezető, semmiképp ne kerüljön ki a Fidesz soraiból. Félre ne értsük, nem az volt a cél, hogy olyan helyi érdekeket képviselő személy kerüljön a polgármesteri székbe, aki valóban Hódmezővásárhelyért kíván dolgozni. Ha lett volna, valószínűleg megnevezik... A kezdeményezés – itt is – kizárólag a hatalom megszerzésére irányult. Pedig az embereknek pusztán egy tisztességes vezetőre lenne szükségük.

Nem tudni, miért nem egyeztek meg, legyen is ez az ő dolguk. Talán azért, mert az MSZP-t soha nem érdekelte a baloldali összefogás, őket mindig csak a saját hatalmuk érdekelte. Talán azért, mert a 2006-os párt helyi vezetői sokat kértek az alkuért, annyit már nem érnek. Talán azért, mert a magát megújulással reklámozó MSZP-nek még a 2006-os szerveződésben is túl sok a vörös szín. Bármennyire igyekeznek EU-kompatibilis rózsaszínűre mázolni magukat, Kádár-évfordulót is feladva. Feladtak mindent, mielőtt fizettek volna. Elméletben lehet persze az is, hogy az MSZP vezetőinek a gyomrát is megfekszi az árulás. Valljuk meg, ez nem valószínű. Főleg, mert a 2006-os társaság továbbra is reménykedik, kap valamit. Idézünk közleményükből: „Nem kampányolunk és semmilyen módon nem lépünk fel az MSZP jelöltje ellen.” A prosti-lét kötelez.

NÁCI CIA-KÉM A HOLLYWOODI HŐS

A CIA-nak dolgozott az 1950-es években a hegymászó Heinrich Harrer, aki ebben az időszakban a dalai láma tanítója volt Tibetben – állítja egy most megjelent új osztrák könyv.

Heinrich Harrer sikeres hegymászó és a dalai láma tanítója, bizalmasa, de egyben a náci rohamosztag, az SA, az SS és a nemzetiszocialista párt (NSDAP) tagja is volt.

A hegymászárról – akiről Jean-Jacques Annaud francia filmrendező Hét év Tibetben címmel forgatott nagysikerű filmet Brad Pitt főszereplésével – Gerald Lehner írt új könyvet.

A szerző két levélre támaszkodva vont le azt a következtetést, hogy az osztrák sportember az amerikaiakat segítette. Az üzeneteket az Egyesült Államok indiai nagykövetségén szolgáló első titkárnak, Fraser Wilkinsnek küldte Harrer 1951 júliusában, majd augusztusában. A képviselő a leveleket, titkosnak minősítve, továbbküldte Washingtonba, 24 pontból álló kommentárt fűzve hozzájuk.

A kulcsmondat – amely a karintiai férfi és az Egyesült Államok hosszú ideje tartó együttműködésére utal – a harmadik pontban található. „Heinrich Harrer, aki

amerikai megbízásra diszkrétan és sikeresen vitt véghez több küldetést a dalai lámával kapcsolatban, úgy tűnik, hogy élvezte a láma bizalmát és hűségét” – olvasható.

Lehner nem kutatások révén tett szert a levelekre, kiszivárogtatták neki. A szerző szerint több lehetőség is felmerült: elképzelhető például, hogy a WikiLeaks oknyomozó portál alapítója, Julian Assange környezetéből juttatták el hozzá a dokumentumokat – mondta.

A Zwischen Hitler und Himalaya. Die Gedächtnislücken des Heinrich Harrer (Hitler és a Himalája között. Heinrich Harrer kiesett emlékei) című könyv írója úgy vélekedett, azért éppen hozzá juttatták el a leveleket, mert ismert Harrerről szóló munkássága az Egyesült Államokban és Kanadában is.

Az Egyesült Államok titkos aknamunkája Tibetben a Mao Ce-tung vezette Kínai Népköztársaság ellen teljesen „beleillett” az amerikaiak hidegháborús stratégiájába, és igazodott ahhoz a taktikához, amelyet a nyugati nagyhatalom Európában alkalmazott. Amerika úgynevezett Stay Behind Organization (SBO) fedőszervezeteket hozott létre Nyugat-Európában, hogy – például a Varsói Szerződés kezdeményezte – támadás esetén

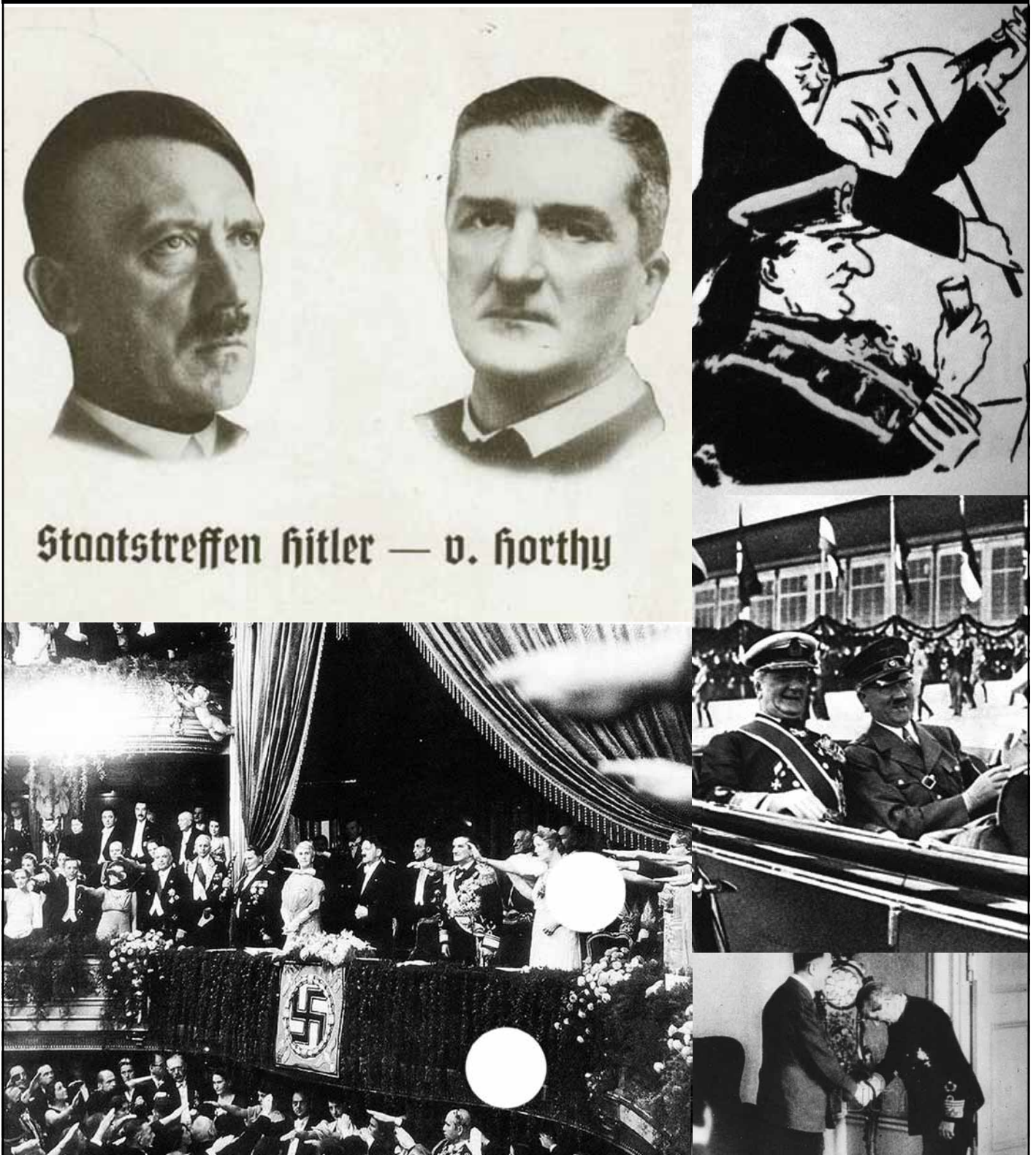

gerillaháborúkat szervezzenek a vonalak mögött. Békeidőben a csoportok feladata az volt, hogy aláássák a kommunista pártok törekvéseit Nyugaton.

Az SBO-k tagjai között sok régi náci – párttag és egyéb szervezet képviselője – volt, a leghíresebb közülük a „lyoni hóhér”, Klaus Barbie, illetve Reinhard Gehlen, az NSZK-hírszerzés, a BND első vezetője volt. A CIA és a náci tisztviselők közötti kapcsolatról könyv is született.

A Süddeutsche Zeitung című német lap nemrégiben írt a dalai láma és a Központi Hírszerző Ügynökség kapcsolatáról. A CIA állítólag a kínaiak ellen küzdő tibetiek harci kiképzését szervezte. A láma pedig éveken át anyagi támogatásban részesült.

MADARAT TOLLÁRÓL, EMBERT BARÁTJÁRÓL...

A Magyar Kommunista Munkáspárt központi politikai lapja. Szerkeszti a szerkesztőbizottság.

Felelős szerkesztő: Fogarasi Zsuzsanna

Szerkesztőség: 1082 Budapest, Baross utca 61.; telefon: (1) 787-8621; telefax: (1) 780-8306 .

A Szabadság e-mail címe: info@aszabadsag.hu; internetcím: www.aszabadsag.hu

Kiadja: a Munkáspárt, a kiadásért felelős: Thürmer Gyula, elnök. ISSN 0865-5146

A Szabadság a Munkáspárt központjában és alapszervezeteinél megrendelhető, havi 1000 forintért.